

Sygn. akt II KZ 43/21

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Marek Siwek (sprawozdawca)

w sprawie **S.Z.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 października 2021 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2021r.,

sygn. akt II KO 51/21

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Najwyższy, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówił S.Z. przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z 8 października 2018 r., sygn. akt II AKa (...), częściowo zmieniającym także wobec tego skazanego wyrok Sądu Okręgowego w W. z 28 grudnia 2017 r., sygn. akt V K (...), którym za czyn z art. 148 § 1 k.k. i in. został on skazany na łączną karę 25 lat pozbawienia wolności – wobec jego oczywistej bezzasadności.

Na to postanowienie zażalenie złożył S.Z., który nie zgodził się z jego treścią i podniósł, iż złożony przez niego wniosek stanowił wyłącznie prośbę o ustanowienie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania. On sam zaś nie składał takiego wniosku, gdyż brak mu odpowiedniej wiedzy prawniczej w omawianym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego nie jest zasadne.

Odnosząc się do argumentów skarżącego wskazać przede wszystkim należy, że zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k., sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeśli z treści wniosku, w szczególności odwołujących się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Wniosek skazanego podlega więc wstępnej kontroli pod kątem oceny, czy powołane w nim argumenty odpowiadają podstawom wznowienia określonym w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k., co determinuje w istocie możliwość jego merytorycznego rozpoznania. Oczywista bezzasadność wniosku może natomiast wynikać z tego, że odwołano się w nim do podstaw, które nie są przewidziane w ustawie albo, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulatów mających wyłącznie walor odwoławczy – apelacyjny. Stwierdzenie, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, rozumianej jako sytuacja niedająca żadnych rzeczowych podstaw do merytorycznego badania warunków wznowienia, skutkuje z kolei odmową przyjęcia takiego wniosku z pominięciem procedury uzupełnienia jego braków formalnych, w tym sporządzenia wniosku przez obrońcę. Wniosek o wznowienie postępowania może podlegać bowiem ocenie wyłącznie przy uwzględnieniu kodeksowych podstaw zawartych w przywołanych wyżej przepisach.

Wniosek S.Z. nie spełnia wskazanych wyżej kryteriów, co słusznie zaakcentowano w zaskarżonym postanowieniu. Skazany w piśmie z 4 lipca 2021 r., będącym uzupełnieniem wniosku, wyraźnie bowiem wskazał, iż żąda wznowienia

postępowania, gdyż uważa, że w jego sprawie doszło do naruszenia zasady skargowości, określonej w art. 14 § 1 k.p.k., a także naruszenia art. 4, 5 § 2 i 7 k.p.k. oraz art. 192a § 2 k.p.k., co utożsamia z podstawą wznowienia, mylnie jednak podaną jako określona w „art. 540 § 1b k.p.k.” (k. 10 akt II KO 51/21). W tej sytuacji nie mogło być wątpliwości co do tego, że pisma skazanego nie można było identyfikować jedynie jako wniosku o ustanowienie obrońcy w sprawie, a nadto co do tego, że skazany błędnie interpretuje podstawy wznowienia, w szczególności nie ujawnia nowych faktów i dowodów, które miałyby świadczyć o tym, że nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze, względnie aby skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary (art. 540 § 1 pkt 2 lit a i b k.p.k.).

Powyższej oceny nie przełamuje podnoszony w zażaleniu argument, że w sprawie nie została przesłuchana B.K. oraz enigmatyczny sąsiad, którzy mieli dysponować rzekomą bardzo dużą wiedzą i znać całą sytuację rodzinną. Skazany nie uzasadnił w wystarczający sposób, aby informacje posiadane przez wskazane przez niego osoby mogły rzutować na poczynione w sprawie ustalenia faktyczne. Wyjaśnić należy, że do wznowienia może dojść w wypadku przedstawienia sądowi konkretnych i poddających się weryfikacji faktów oraz dowodów potwierdzających, że dotychczasowe rozstrzygnięcie było błędne, a postępowanie powinno zostać ponowione. Trafnie zatem zauważono w zaskarżonym postanowieniu, że przedmiotowy wniosek został złożony wyłącznie w celu ponownej kontroli wydanych w sprawie prawomocnych rozstrzygnięć, zwłaszcza w płaszczyźnie dowodowej oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Postępowanie wznowieniowe nie służy jednak tego rodzaju praktyce, a samo przekonanie autora wniosku o niesłuszności skazania nie jest wystarczającą przesłanką do wzruszenia prawomocnego wyroku. Tym bardziej, że jak właściwie podkreślano w zaskarżonym postanowieniu, podnoszone przez skazanego zarzuty, były przedmiotem oceny w postępowaniu odwoławczym, a także kasacyjnym. Z tego powodu wniosek skazanego S.Z. nie mógł być merytorycznie rozpoznany i należało

odmówić jego przyjęcia, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., co słusznie Sąd Najwyższy uczynił w zaskarżonym postanowieniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

as